איך תוציאו עז, אם לא הכנסתם אותה קודם?

אשה גבוהה זה יפה. על זה אין ויכוח כבר הרבה זמן. לאשה גבוהה בדרך־כלל יש גם רגליים ארוכות וידיים ארוכות ולפעמים גם צוואר ארוך, וכל זה יפה מאוד. עובדה, ככה אומרים כל השבועונים וירחוני־האופנה.

מה שהם לא אומרים בשום אופן וגם משתדלים לא להראות, זה את כפות הרגליים של הנשים הגבוהות שנראות כמו סקייט־בורד מחובר לגוף.

נכון שגברות הנועלות כל החיים נעליים במיספר 36 אינן יודעות בכלל על מה אני מדברת עכשיו. לעומת זאת, גברות הנועלות מיספר 40 או 41 — ויש אפילו הנועלות 42, לא עלינו — הן כבר מבינות עניין וממשיכות לקרוא את הקטע הזה, כדי לראות איך הסיפור יגמר.

אז הנה זה ממשיך. אני גיליתי בגיל צעיר מאוד (כשעוד הייתי גם גבוהה וגם רזה), שרוב הבגדים מונחים עליי יפה מאוד, אבל באותו הזמן ממש גיליתי שכל הנעליים הכי יפות בעולם נראות עליי כמו סירת־מנוע ענקית. ואז, בגיל־הצעיר־מאוד ההוא, היה מאוד איכפת לי איך אני נראית, ואפילו הייתי מוכנה לעשות כמה דברים משונים לשם כך.

חשבתי אז, בגילי הצעיר, שאלוהים והכרומוזומים לא יקבעו בשבילי איזה מיספר־נעליים אני אנעל כל חיי, וגם קראתי באיזה מקום שהיפאניות תמיד נועלות נעליים קטנות, ואז הרגל לא גדלה יותר. אחרי ההחלטה לא היתה לי בעיה לקנות נעל מיספר 39 ולצאת בה לחיים. כן, נכון שזה לחץ, קצת מהצדדים ובעיקר ליד האצבעות. אבל בעזרת סידרת אוטוסוגסטיה מאסיבית הבנתי שזה רק מפני שהנעל חדשה לגמרי. עבר חודש ועוד חודש, וכולם אמרו לי איזה נעליים יפות יש לי. הכאבים ברגליים לא גברו, אבל התחילה פה ושם איזו נפיחות קטנה באיזור הביכרכיים ואי־אלה מיחושים בגב. אבל היה ברור לי מייד שזה רק בגלל הלחות באוויר, הרוחות מן הים וסתם קשיי חיים.

ככה עברו כמה שנים בהן נעלתי נעליים במיספר 39, ועדיין המשכתי לחלום על נעליים קטנות יותר. יום אחד, כשהלכתי לקנות לעצמי זוג חדש, מצאתי משהו באמת יפהפה, אבל היה להם רק במיספר 38. עשיתי פרצוף של לא מאמינה שזה יעלה עליי, אבל המוכרת מייד אמרה שזה 38 בגיזרה גדולה.

נו, אז בן־אדם שנועל 39 לא יכול לנעול 38 בגיזרה גדולה? יכול ועוד איך! אז קניתי את הזוג היפה. מאותו היום השתדלתי ללכת מה שפחות ברגל. מה לעשות, הגיל עושה את שלו, הרגליים כבר רוב הזמן נפוחות, אצבעות הרגליים כבר קיבלו עקמומיות בלתי הפיכה, הכאבים בגב התחתון זחלו למעלה והגיעו עד לכתפיים ממש. אבל מה כל זה לעומת האושר שלי: אשה גבוהה בנעל קטנה!

ואז, בוקר אחד, התלוויתי לחברה שהלכה לקנות לעצמה זוג נעליים. נכנסה לחנות, בחרה זוג נפלא בצבע ירוק, ואמרה באלגנטיות: „37, בבקשה." זה נראה עליה מושלם. רציתי גם אני. ביקשתי את אותה הנעל בדיוק. „איזה מספר?" שאלה המוכרת. „כמו לחברה שלי," אמרתי. ואז נוכחתי שהפיתגם „מי שמושך בחבל יותר מרי, החבל נקרע לו" זה משהו מהחיים.

המוכרת הביאה את הנעליים היפות, אבל הן לא חלמו אפילו לעלות לי על קצה הרגל. היא, המוכרת, בעלת נסיון גדול בכפות רגליים, כנראה, העיפה מבט על שתי הפריגטות שלי, ואמרה בפשטות, ממש בלי כוונה להעליב: „גברת, את נועלת מס' 40."

אני? 40? מה פיתאום? תיכף ראיתי על האשה הזאת שהיא נכלה מגעילה ורעת־לב, עוכרת־ישראל ומשתפת פעולה עם הצורר. אני הרי נועלת 38 בגיזרה גדולה! התפתחה בינינו שיחה מאוד מעניינת, שבסיכומה התערבנו: אם מיספר 40 יתאים לרגל שלי, אני אקנה את הנעליים, ואם 38 יתאים לרגל, היא תיתן לי את הזוג בחינם.

היא הלכה לחפש מיספר 40 ואני עצרתי את נשימתי. הכל התכווץ לי, הבטן, החזה, הפרצוף, ורק שתי הטורבינות הענקיות האלו התמתחו להן כאילו להכעיס. שתי הסירות הובאו אחר כבוד. נעלתי אותן מתוך תיקווה שמייד הן תתחלקנה לי מעל הרגל, אבל כלום לא קרה. קמתי ועשיתי סיבוב הופעות בחנות מול הראי. נכון שזה נראה נורא, אבל פיתאום קרה משהו בעולם. כל מכאוביי, מיחושיי ולחציי נעלמו כהרף־עין, כאילו חסף אותם השטן. הגב התיישר פיתאום, הנפיחות ברגליים נעלמה, אצבעות־הרגליים התפרשו בתנועה של רגיעה ושלום על העולם, וחיוך של תדהמה ואושר גדול התלבש עליי.

קניתי את זוג הנעליים הנוראות האלה מפני שהפסדתי בהתערבות. אז נכון שאני נראית קצת כמו דונלד־דאק, אבל איזה חיים טובים יש לי מאז! אין מה לעשות, מי שיודע להפסיד — זוכה.

הכיני גופך לחורף

לקראת שבוע־האופנה, וגם מסיבות אחרות, קיבלתי פקודה לצפות בכמה תצוגות אופנה לא־ביב־קיץ 1987.

אז הלכתי וצפיתי. זה לא קשה, כי בדרך־כלל גם נותנים קפה וסנדוויצ'ים קטנים. ראיתי המון שמלות אביביות וקיציות מבדים דקים, בציבעי פסטל ובשחור־לבן, אבל אל בין ביגדי־הקיץ הס־תננה לה סנונית ראשונה אחת לחורף הבא, מבית־האופנה של גרשון ברם.

הנה, כך, גבירתי, הוא רואה אותך ממש מהיום בעוד שמונה־תישעה חודשים.

כל מה שצריך לעשות עכשיו זה להוריד 30־40 ק"ג מהמישקל שלנו ולחכות ליורה של 1988. אני כותבת על זה עכשיו רק כדי שיהיה לכם מספיק זמן להכנות ושלא תגידו לי פיתאום, באמצע החורף הבא, שלא אמרתי לכן. בהצלחה.

תיזכורת

נכון שכבר כתבתי את זה בעבר, אבל בשביל הדור שלא ידע את יוסף ולא קרא עיתונים עד לימים אלה ממש, הנה שוב איך להימנע מהנג־אובר אחרי ליל שתיה. כל זה אפרופו מסיבות־פורים, המתקרבות בצעדי ענק.

יוצאים למסיבה בשעה 10? אז ב־9 קחו שני אספירינים, או איך שקוראים לכדורים שלכם נגד כאב־ראש, תגלגלו אותם לגרון בעזרת כוס מים וסעו לשלום.

שם, במסיבה, תשתו מהנוזלים המגעילים כא־וות נפשכם, תשטחו, תשתחררו, תדברו שטויות, תעליבו חברים, תמזמזו את אשתו של הבוס בלי לדעת מי היא, תכניסו יד למרק החם בלי כוונה — בקיצור, תעשו מעצמכם במו פיכם טיפשים גמורים. כל זה תוך ידיעה שמההנג־אובר של למחרת בבוקר ניצלתם מראש — והכל ב־7.50 שני האספירינים האומללים שבלעתם לפני הכל.

תגידו בעצמכם — כמה אני שווה לכם הפעם?

ילדים זה שימחה — אבל מה, ביוקר!

אם המנוולים הפרטיים הקטנים שלכם הצליחו לשכנע אתכם, מי בעזרת בכי ומי בעזרת חיוך, שגם פורים זה חג לצורכי מתנות לילדים, הנה כמה עצות, למיקרה שאתם רוצים לקנות ולא יודעים מה.

סידרה חדשה של מישחקי פלימוביל הגיעה ארצה, והיא נמכרת כאן במחירים של 20 שקלים ומעלה, תלוי בגודל הקופסה ובמיספר הפריטים שבה. כמה מהשעות הכי יפות שלי עם ילדיי אני חייבת לפלימוביל. ועכשיו, כשהם גדולים וע־סוקים במחשבים, אני רק עומדת דקות ארוכות ליד חלונות־הראווה של חנויות־הצעצועים וחוש־בת: לקנות לעצמי או לא. בסוף אני מתביישת ולא קונה, כי בכל מקום כתוב שפלימוביל זה רק לילדים.

רוצים משהו יותר בוגר?

תקליט חורף של חברת סי־בי־אס בשם נחליאלי קטן. יש בו רוח, רוח, היורה שמע נא, הקיץ עבר, שיר הגשם, המיטריה של אבא, רעמים וברקים, ועוד ועוד וגם אריק אינשטיין, חווה אלברשטיין, יהורם גאון, דויד ברוזה וא־חרים. כל אלה וגם מוסיקה תמורת 10.5 שקלים

ורוצים משהו יקר לילד שהביא הביתה תעודה נהדרת בט"ו בשבט? יש! קלטת־וידיאו שבה מלמדים צמד הקוסמים צ'יקו וריקו, ובני מיש־פחתם הקרובה, כיצד עושים 15 קסמים, ובכך בעצם אומרים לילדינו שאין קסמים בעולם. הכל בלוף. הילדים שלי נהנו מהקסמים, אבל ההורים

שלהם התעצבנו מאוד מאיכות הצילום. 49.90 שקלים.

ואולי בכל זאת ספר? הנה בפעם הראשונה תרגום מלא של סיפורו המקסים של ז'ול ורן מיכאיל סטרוגוב. לחשוב כמה ליטרים של דמעות אני שפכתי בנעוריי על תרגום לא מלא! כבר קבעתי עם בני בכורי שאני הראשונה בתור לקרוא אחריו.

הוצאת מעריב, סידרת „סיפריה לנוער", מחיר 29 שקלים עבריים, שני הכרכים.